

HVAD VI VIL

ORGAN

for

Kvindesagen:

Kvindens Ligeberettigelse
med Manden.

Fredssagen:

Krigs Forebyggelse
ved Voldgift.

Arbejdersagen:

Lige Ret og Adgang for
alle til Samfundets Goder.

Udgivet af Kvindelig Fremskridtsforening.

Nr. 22.

Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned. Abonnement 60 Øre pr. Kv. foruden 8 Øre i Postpenge.

København, den 15. Novbr. 1889.

II. Aargang.

Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads
10 Øre.

Alderen.

Af

Karen Høst.

De to Artikler i »Hvad vi vil«, »Skal Kønnene vedblive at være skilte« og »Forlovelse« er blevne modtagne med Sympathi af mange. Man havde endog glædet sig til noget mere i samme Retning! —

Dog synes jeg, at der mangler noget i begge ovennævnte Artikler, Alderen. Det pikante Spørgsmaal Alderen. Hvem kender ikke de fleste ældres Opfattelse af denne. Disse Anskuelse maa forandres, før kan de Idéer, begge Artikler kæmpe for, ikke praktiseres.

Man kender den forældede Anskuelse.

Naar den unge Mand havde »raset« ud, saa fæstede han sig en ung Brud. Hun maatte helst være Barn, 8 à 10 Aar yngre end han. Naar Forlovelsen var deklareret, sendtes hun ud for at lære Husholdning, helst i en Præstegaard, der jo gjerne bliver regnet for et i alle Maader *anstændigt* og hyggeligt Hjem.

Havde hun saa været der et halvt Aars Tid, brændt sine fine Fingre paa de ækle Gryder og spist Kirsebær i Maaneskin, — saa var hendes Uddannelse som Husmoder tilendebragt, saa skulde hun gaa ind i sin Mands Hjem som hans ligestillede Hustru!

»Ligestillede«! Aldrig i Evighed bliver hun hans ligestillede, — men hans underordnede; det er er Selvfølge. Hun vil brænde hans Steg, svide hans Grød, føde hans Børn — og græde over de »væmmelige« Tjenestepiger!

Og naar Manden, træt og foraset af at skulle tjene Brødet til Hjemmet, søger Opmuntring, Raad og Vejledning hos sin unge Hustru, saa har hun ikke meget at sige ham; den største Trøst, hun kan give, er at forlyste ham med en Sang: »Jeg fæster min Brud i Vaar,« kvindres der.

Han sover ind i Sofaen eller den amerikanske Gyngestol. Den uudviklede sammensnørede Stemme dysser ham i Søvn.

Men i Søvn sukker han: »Ja, i Vaar!«

Ingen kan forlange, at hun skal forstaa sin Mand, der maaske har levet et bevæget Ungdomsliv, rigt paa Erfaring, rigt muligvis paa Skuffelse.

Snart lukkes Klaveret, der kommer andre Toner i Huset. Toner, der vel kan fylde en Ægtemand med Fryd og Haab, saa længe de kun lyde fra et Par Struber, men som senere, naar Tonerne blive for mangeartede, gør ham nervøs og bange for Fremtiden! Bange for det værste af alt, Næringssorg.

Den unge Hustru, der ikke er vant til at erhverve, gør Fordringer! Han finder ingen Forstaaelse hos hende. Men nu forstaar han, hvad det vil sige at fæste sin Brud i Vaar!

Nej, skal der komme Forstaaelse imellem Mand og Hustru, Ven og Veninde, maa Kvinden have Alderen; thi som Opdragelsen hidtil er foregaaet, vil den unge Mand i Almindelighed være mere fremskreden, i det mindste have flere positive Kundskaber, end Kvinden. Og er hun flere Aar yngre end han, vil hun kun undtagelsesvis kunne naa ham. — Kommer de ikke til at staa paa samme Udviklingstrin, vil begges Fremtid være spildt, thi Forstaaelsen vil mangle. — Og Livet er saa kort, man har ingen Tid at spille!

Der var en Tid, — den er end ikke forsvunden